

## Arrest

nr. 213 356 van 30 november 2018  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART  
Berckmansstraat 89  
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. ASSELMAN, die *loco* advocaat G. GASPART verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### **"A. Feitenrelaas**

*Volgens uw verklaringen beschikt u over de Filipijnse nationaliteit en bent u afkomstig uit Bangbangcag Bucay Abra. U bent een christen. U werkte deeltijds in de immobiliënsector. In december 2003 leerde u uw Filipijnse partner R.O. kennen. U stopte toen met werken. U woonde samen met deze man in Manila, maar huwde niet omdat uw moeder hiertegen gekant was. Zij vond u erg jong om te huwen, u was toen 24 jaar oud. U kreeg samen twee kinderen, respectievelijk op 16 juni 2005 en 25 december 2009. In januari 2009 begon uw partner u te mishandelen. Hij sloeg u en gebruikte ook een mes.*

Op 16 september 2010 onder invloed van drank en drugs liet uw man toe dat vrienden, waaronder ene C., u misbruikte. Deze vrienden betaalden uw man hiervoor. Pas twee jaar later stopte deze situatie. U vertelde het aan uw zus in 2012. U liep weg van uw partner en de kinderen bleven achter bij hun vader. In januari 2012 stapte u naar de politie om een klacht in te dienen tegen uw partner omdat u de kinderen wilde meenemen. De politie weigerde de klacht te registreren. U dook drie maanden onder bij een vriend tot uw reisdocumenten klaar waren en u uw reis kon aanvatten. In het bezit van uw officiële paspoort verliet u de Filipijnen op 24 juli 2015. U reisde per vliegtuig via Italië naar Duitsland. U arriveerde de volgende dag in België. U vroeg hier asiel aan op 18 november 2015.

U kreeg in België een relatie met een gehuwde Iraakees en u raakte zwanger. Op 25 september 2016 werd uw jongste kind geboren. De vader van het kindje verbrak de relatie en erkende het kindje niet bij de geboorte. Bij uw terugkeer naar de Filipijnen vreest u niet alleen de algemene situatie, maar vreest u ook dat uw partner uw jongste kind zal vermoorden. Uw familie zal dit kind evenmin aanvaarden.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een kopie van uw geboorteakte, een kopie van uw middelbare schooldiploma, kopieën van foto's van u in het hospitaal, een kopie van de BIVR van de vader van uw kindje hier, een kopie van uw gezinssamenstelling, documenten met betrekking tot uw medische toestand en een kopie van een attest van "exil" neer.

## **B. Motivering**

Er dient door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken en dit omwille van de volgende redenen.

Vooreerst dient gesteld te worden dat op een asielzoeker de verplichting rust om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken blijkt echter duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Met uitzondering van een kopie van uw geboorteakte en een kopie van uw middelbare schooldiploma, legt u geen overige documenten neer ter ondersteuning van uw asielaanvraag. Aangezien het vaststellen van iemands identiteit een essentieel gegeven vormt in de beoordeling van elke individuele asielaanvraag, blijft u hierbij in gebreke. Immers u legt geen recente originele documenten neer die uw identiteit, reisweg en persoonlijke situatie kunnen staven. Daar kopieën via eenvoudig knip- en plakwerk verkregen kunnen worden, bevatten de door u neergelegde documenten weinig bewijswaarde.

U baseert uw asielaanvraag op het gegeven dat u slachtoffer werd van huiselijk en seksueel geweld door toedoen van uw levenspartner R.O. met wie u samen was van 2003 tot ongeveer 2012 en met wie u twee kinderen heeft, geboren in respectievelijk 2005 en 2009. Gelet op de duur en de aard van uw relatie met deze man voor wie u uiteindelijk gevlucht zou zijn, is het erg merkwaardig te noemen dat u geen enkel bewijsstuk van uw relatie met de man kan neerleggen tijdens uw gehoor op het CGVS. Hoewel uw relatie met R.O. niet officieel in een huwelijk werd vastgelegd, hebt u toch ongeveer tien jaar met de man samengewoond in Manila en kreeg u ook kinderen. U legt evenmin de geboorteaktes, schooldocumenten of andere documenten aangaande uw twee oudste kinderen neer. U bent evenmin in het bezit van foto's van uw gezinsleden. U stelt het CGVS dan ook niet in staat uw relatie noch uw problemen met deze man na te gaan. Dat iemand uw handtas met uw mobiele telefoon stal op een busrit in België en u hierdoor foto's en dergelijke kwijtgeraakte, overtuigt evenmin. Immers u liet na aangifte te doen van deze diefstal bij de politie en kan geenszins dit incident aantonen (zie CGVS, p. 8). Bovendien geeft u toe nog contact te hebben met uw zus in de Filipijnen en zou zij tot voor kort nog af en toe uw kinderen die bij hun vader verblijven opzoeken (zie CGVS, p. 9). In deze context is het niet aannemelijk dat u geen documenten van uw familiale situatie kan neerleggen.

Uw verklaringen aangaande uw reisweg en uw verblijfsplaatsen voor u naar België kwam, zijn eveneens niet geloofwaardig te noemen. Hoewel u tijdens uw gehoor beweert de Filipijnen op 24 juli 2015 te hebben verlaten en na 1 dag reizen België te hebben bereikt, kan u dit evenmin staven. U beweert met uw eigen officiële Filipijnse paspoort uw land van herkomst te hebben verlaten, maar na uw aankomst in de luchthaven van Düsseldorf zou uw smokkelaar uw documenten hebben afgenomen. Dit blijft echter een blote bewering van uwentwege, die het CGVS niet kan verifiëren. U legt evenmin een kopie van uw paspoort neer. Gevraagd door het CGVS of dit uw eerste reis uit de Filipijnen was, bevestigt u dit (CGVS, p. 12). U ontkent ooit eerder de Filipijnen te hebben verlaten om elders in het buitenland te gaan werken.

Informatie beschikbaar op het CGVS toont echter aan dat uit vingerafdrukkenonderzoek blijkt dat u een visum aanvraag op 24 juni 2015 bij de Duitse consulaire diensten in Abu Dhabi (Verenigde Arabische Emiraten) en dat u dit visum ook bekomen hebt op 6 juli 2015. Geconfronteerd met deze informatie op het CGVS, ontkent u flagrant dat u ooit in Abu Dhabi was (zie CGVS, p. 13). U houdt tevens vol dat u nooit een visum aanvraag bij de Duitse consulaire diensten aldaar. Aangezien het vingerafdrukkenonderzoek onweerlegbaar aantoont dat u niet de waarheid vertelt aangaande uw vertrek uit de Filipijnen en uw reisweg, is de loutere ontkenning van de feiten weinig zinvol noch overtuigend. Het toont slechts aan dat u getracht hebt de Belgische autoriteiten te misleiden aangaande uw werkelijke reisweg en asielmotieven. De geloofwaardigheid van uw asielmotieven komt immers sterk in het gedrang. Uw verklaring op het CGVS dat u de Filipijnen pas verliet op 24 juli 2015, terwijl blijkt dat u reeds op 24 juni 2015 in Abu Dhabi een visum op de Duitse consulaire diensten aanvraag, is derhalve bedrieglijk te noemen. Bijgevolg kan geconcludeerd worden dat u uw land van herkomst al veel eerder verliet en dit tracht te verhullen voor het CGVS. Uw verklaringen aangaande uw vertrekdatum tijdens uw opeenvolgende gehoren door de Belgische asieldiensten, zijn daarenboven niet eensluidend te noemen. Zo verklaarde u eerder op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u de Filipijnen verliet op 6 november 2015 en in België arriveerde op 7 november 2015 (zie DVZ, Bijlage 26 quater). Op het CGVS beweert u meermaals dat u de Filipijnen verliet op 24 juli 2015 ondanks pogingen van het CGVS om u aan te sporen de waarheid te vertellen (zie p. 12).

Gelet op uw verklaring dat u op 25 juli 2015 in België arriveerde, terwijl uw asielaanvraag dateert van 18 november 2015, stelt het CGVS vast dat uw asielaanvraag ook laattijdig werd ingediend. Van een asielzoeker die uit vrees voor zijn leven zijn land van herkomst is ontvlucht kan echter worden verwacht dat hij onmiddellijk internationale bescherming aanvraagt in het land waar hij toevlucht zoekt. Uw laattijdige aanvraag bevestigt opnieuw de ongeloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees voor vervolging aldus.

Overige onaannemelijkheden en ongerijmdheden in uw asielverklaringen op het CGVS ondersteunen voorts de ongeloofwaardigheid van uw vluchtmotieven zoals reeds boven uiteengezet.

Hoewel u tijdens uw gehoor op het CGVS plots aanhaalt te zijn geprostitueerd door uw levenspartner R.O. nadat het CGVS polste of er nog andere redenen zijn waarom u de Filipijnen verliet behalve uw initiële verklaringen (zie CGVS, p. 14), maakte u eerder op de DVZ geen gewag hiervan (zie Vragenlijst CGVS). Uw verklaring hiervoor dat de DVZ u slechts vroeg kort te vertellen, volstaat niet als verschuiving voor uw verschillende verklaringen. Immers werd u gevraagd een overzicht te geven van alle feiten die tot uw vlucht hebben geleid. Uw verklaringen hierover tijdens uw gehoor op het CGVS zijn bovendien dermate vaag en weinig doorleefd dat zij evenmin op deze wijze kunnen overtuigen. Zo verklaart dat u zich nog alleen herinnert dat ene C. u misbruikte. Op de vraag hoe vaak u dit zou zijn overkomen, zegt u alleen maar dat u er niet aan herinnert wilt worden. Wanneer het CGVS u nogmaals wijst op het belang van een duidelijk overzicht te hebben van alle incidenten die u overkwamen in kader van het onderzoek naar uw asielaanvraag, herhaalt u slechts dat wanneer u eraan herinnerd wordt u denkt aan alle slechte dingen. Nogmaals gevraagd hoe vaak dit misbruikt gebeurde, ontwijkt u de vraag en zegt u dat uw levenspartner u niet toeliet buiten te gaan (p. 15). Even later stelt u dat het misbruik niet stopte, gevraagd wanneer het dan eindigde herhaalt u dat u er niet aan herinnerd wilt worden. Uiteindelijk beweert u dat het na 2 jaar stopte nadat u het aan uw zus vertelde. Gevraagd wanneer u dan uw levenspartner verliet, slaagt u er opnieuw niet in een duidelijk antwoord te geven. De eerste tweemaal deze vraag gesteld door het CGVS, blijft u het antwoord schuldig. Hierop door het CGVS gevraagd of u al dan niet de vraag goed begrepen hebt, bevestigt u dit maar ontwijkt u opnieuw de vraag. U zegt slechts dat u uw man verliet toen het gedaan was tussen jullie, wat inderdaad een logische redenering is maar nog niet vertelt wanneer jullie dan uit mekaar waren. Uiteindelijk de vraag geherformuleerd wanneer u wegliep van uw levenspartner voor wie u uiteindelijk ook het land zou ontvlucht hebben, zegt u alleen maar dat u wegliep van uw partner omdat het een zeer slechte man was zonder dat u toelicht wanneer u dan wegliep. Om zicht te krijgen op uw persoonlijke situatie geeft het CGVS u nog enkele malen de kans de vraag te beantwoorden, maar dit leidt tot niets (p. 16). Ook wanneer het CGVS vraagt of u al dan niet ooit een klacht indiende tegen uw levenspartner bij de bevoegde Filipijnse autoriteiten, bevestigt u dit maar u slaagt er niet in dit te specificeren waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder in het gedrang komt. U beweert dat dit in januari 2012 was, maar u bent niet in het bezit van enige documenten van uw bezoek aan de politie naar aanleiding van het gedrag van uw man noch overige documenten die kunnen verwijzen naar de stappen die u zette om een klacht tegen uw levenspartner in te dienen. Nochtans haalt u aan dat de politie al een heus strafblad opstelde jegens uw man (zie CGVS, p. 16). Ook aangaande uw diverse verblijfplaatsen binnen de Filipijnen zijn uw verklaringen allerm minst coherent te noemen. Zo zegt u aanvankelijk dat u twee jaar ondergedoken leefde bij een vriendin nadat u uw partner verliet en vooraleer u de Filipijnen verliet (zie CGVS, p. 12). Later in het gehoor beweert u echter dat u zich een jaar verborg nadat u uw levenspartner verlaten had en u nadien vertrok uit de Filipijnen (p. 17).

Ook uw andere verklaringen over uw woonplaatsen in de Filipijnen zijn niet eenduidig te noemen, dit bevestigt opnieuw de vaststelling dat u niet de waarheid vertelt over uw exacte verblijfplaatsen voor uw komst naar België en uw vertrek uit de Filipijnen. U stelt immers aanvankelijk van 2003 tot 2015 bij uw partner te hebben gewoond in Manila (p. 7), nadien wijzigt u uw verklaringen en beweert u dat tot 2009 in Manila woonde en erna bij uw moeder (p. 11). Wat overigens tegenstrijdig is aan uw ingeroepen vluchtmotieven, daar u verklaart dat uw problemen met uw levenspartner pas begonnen in januari 2009 en gedurende twee jaar aanhielden tot u wegliep van deze man.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat u geenszins aannemelijk kon maken dat u bij een eventuele terugkeer naar de Filipijnen een vrees hoeft te koesteren ten aanzien van uw familieleden omdat u hier zwanger werd en een kindje kreeg (p. 18). Zoals hierboven uiteengezet kan er geen geloof gehecht worden aan uw gewelddadige relatie met R.O.. Dat deze man uw kindje zal vermoorden wanneer u terugkeert, is een loutere veronderstelling van u die elke objectieve grond mist. Bovendien haalt u aan dat het in de Filipijnen aanvaard is dat men een kindje krijgt zonder officieel te zijn gehuwd. Zo verhinderde uw familie uw huwelijk met R.O. omwille van zijn gewelddadig gedrag, zo beweert u althans. Bovendien, wat er ook van zij, kan u niet aannemelijk maken waarom u zich niet elders in de Filipijnen kan vestigen teneinde eventuele problemen te vermijden. Er kan verder worden aangenomen dat u, die school liep en geletterd is, voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien. Er is bijgevolg geen enkele reden waarom u zich niet elders in de Filipijnen zou kunnen vestigen.

De overige door u neergelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen. De kopie van de BIVR van de vader van uw kindje en een kopie van uw gezinssamenstelling in België betreffen slechts uw persoonlijke situatie hier. Aangaande uw medische klachten over uw longen, dient overigens te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake

subsidiare bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet 15 december 1980. Inzake het attest van "exil", het gezondheidscentrum voor vluchtelingen, waarin gesteld wordt dat u naar het centrum bent doorverwezen omdat u depressieve klachten hebt en waar vastgesteld werd dat u in een staat van vermoeide nervositeit verkeert, dient te worden aangestipt dat het attest geen verdere elementen toevoegt aan uw asielaanvraag. Hoewel begrip kan worden opgebracht voor de mentale moeilijkheden die u mogelijks ondervindt, volstaat dergelijk medisch-psychologisch attest waarin slechts wordt aangekaart dat u in voornoemde staat verkeert, niet om in aanmerking te komen voor de toekenning van internationale bescherming.

Het attest vormt geen bewijs van vervolging noch van een reëel risico op ernstige schade bij uw terugkeer naar de Filipijnen.

Aldus hebt u niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

### **C. Conclusie**

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

## **2. 2. Over het beroep**

### **2.1. Verzoekschrift**

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 2 mei 2018 een schending aan van "Artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951; Artikelen 48/3,48/4,48/6,48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder wet van 15.12.1980); Artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten

van de Mens; Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; De beoordelingsfout”.

Zij geeft toe dat zij niet de waarheid heeft verteld tijdens haar asielprocedure. Verzoekster verklaart thans: “Zij is in 1978 in de Filipijnen geboren en heeft daar gewoond tot 2000. In 2000 vindt zij werk bij privépersonen in Koeweit, en woont bij haar werkgevers. Zij is er slachtoffer van mishandelingen van haar werkgevers. In 2002 keert zij terug in de Filipijnen en vestigt zij zich met haar zus en moeder. Zij vindt er geen werk. In 2003 vindt zij werk in een hotel en in een restaurant Dubai en zich daar vestigen. Zij huurt er een woning en ontmoet haar partner die ook in Dubai werkt. Zij wordt zwanger en bevalt van haar eerste kind in Dubai. Aangezien het niet mogelijk is om een kind buiten het huwelijk te erkennen laat zij een vals huwelijksacte opstellen. Aangezien hun zoon geen verblijfsrecht had is hij moeten terugkeren naar de Filipijnen en verbleef hij bij de moeder van de partner van verzoekster. In 2007 keert verzoekster terug in de Filipijnen en vestigt zich in de familie van haar partner. Zij wordt er het slachtoffer van huiselijk geweld. Zij werkt als vastgoedmakelaar en in een bank. In 2009 komt haar partner op zijn beurt terug uit Dubai. Op dit moment wordt het huiselijk geweld nog erger. Verzoekster wordt ook niet toegelaten haar eigen familie te bezoeken. Verzoekster wordt soms op straat gezet. Verzoekster vindt soms schuil bij haar eigen familie, maar dit leidt tot het risico van escalatie van het conflict tussen de beide families. Omwille van de aanwezigheid van de kinderen en dit risico tot escalatie blijft verzoeker in de familie van haar partner wonen. Verzoekster wordt regelmatig door haar man gedwongen verkocht aan andere mannen als prostitué. In 2013 vindt verzoekster werk in Singapore in een restaurant en bij een privépersoon. Zij gaat zich daar vestigen bij haar werkgever. Omwille van gezondheidsproblemen verliest zij haar verblijfsvergunning en moet verzoekster na 6 maanden terugkeren naar de Filipijnen. Zij wordt er behandeld. Daarna probeert zij haar partner te verlaten. Zij duikt onder bij een vriend omdat het voor haar ondenkbaar is om zich terug bij haar partner te vestigen. In 2014 vindt zij een werk in Abu Dhabi. Zij moet op het gehandicapt kind van haar werkgevers passen. Zij wordt er slachtoffer van huiselijk geweld. In 2015 komen haar werkgevers in België. Een maand later laten zij verzoekster komen. Zij verblijft in het hotel en komt amper naar buiten. Zij zorgt er voor het kind van haar werkgevers. Wanneer haar werkgevers terugkeren naar Abu Dhabi, in oktober 2015, laten zij verzoekster hier in België aan een van hun vriend. Verzoekster vreest dat die persoon voor haar slecht intenties heeft en is bang misbruikt te worden en als een slaaf te worden behandeld of in prostitutienetwerken te vallen. Zij beslist dus te vluchten en grijpt de kans om het hotel te verlaten. Zij vraagt asiel op 7 november 2015. [...] In 2015 heeft verzoekster een relatie met een Irakese man in België. De man verbreekt de relatie aangezien hij gehuwd was en al kinderen had met een andere vrouw. Na het bekrijgen van een internationale bescherming laat hij zijn vrouw en kinderen overkomen in België. Verzoekster heeft geen contact meer met die persoon maar heeft beslist om de rechten van haar kind op een vaderlijke afstamming te laten gelden.”.

Verzoekster komt aldus “terug op haar eerder afgelegde verklaringen”, zij geeft “een volledige uitleg over haar verblijfplaatsen deze laatste jaren, de context van de ontmoeting met haar partner en haar levensweg” en zij “staat haar nieuwe verklaringen met verschillende documenten”. Zij meent dat “hoewel het uiteraard betreurenswaardig is dat zij niet onmiddellijk de waarheid heeft verteld mag dit op zich geen motief zijn om haar asielaanvraag te verwerpen”. Haar parcours in België is volgens haar “ook een uitleg voor de reden waarom zij haar asielaanvraag pas in november 2015 indiende [...] aangezien zij pas eind oktober ontvluchtte is de indiening van haar asielaanvraag begin november niet laattijdig”.

Het niet doorleefd karakter van haar verklaringen in verband met het huiselijk geweld vindt, aldus verzoekster, “een uitleg in het feit dat verzoekster inderdaad niet de waarheid vertelde over haar levensweg en verblijfspartner”. Zij legt uit dat zij hierover niet onmiddellijk de waarheid heeft gezegd “enerzijds omdat zij dacht dat het een risico zou bestaan dat zij naar Abu Dhabi teruggestuurd zou kunnen zijn” en “anderzijds was zij terughoudend om over de omvang van haar problemen met haar partner in de Filipijnen te vertellen omwille van verlegenheid en schaamte”.

Zij meent dat haar levensweg aantoont “dat zij tevergeefs heeft geprobeerd om zelf een oplossing te vinden voor de problemen met haar partner en de familie van haar partner, door onder andere zich in het buitenland proberen te vestigen”.

Zij wijst op de bij het verzoekschrift gevoegde rapporten (“US Department of State, Country Reports on Human Rights Practices for 2017, Philippines, (fragmenten)” en “United Nations, Human Right Council, 1-12 may 2017, Compilation on the Philippines, Report of the Office of the United Nations High Commissioner for Human Rights, 27 februari 2017”) waaruit zou blijken “dat de positie van vrouwen in de Filipijnen van dien aard is dat zij vaak geen toegang krijgen tot bescherming wanneer zij slachtoffer

*zijn van huiselijk geweld", "dat er in de praktijk talrijke hinderpalen bestaan voor vrouwen die slachtoffer zijn van huiselijk geweld", "dat er belangrijke kanttekeningen geplaatst moeten worden wat het effectieve toegang van vrouwen slachtoffer van huiselijk geweld tot een rechtbank en effectieve rechtsmiddelen", "dat het aantal vrouwen die geprostitueerd zijn heel hoog is en dat deze personen gecriminaliseerd worden" en "dat vrouwen die migreren een hoger risico op geweld, misbruik en discriminatie lopen".*

Zij voert aan dat het risico voor verzoekster en haar kind in België onderzocht moet worden *"in het licht van het gewelddadig context"* die zij thans aanhaalt.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en haar als vluchteling te erkennen, haar minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In meest ondergeschikte orde vraagt verzoekster de bestreden beslissing *"te vernietigen en de zaak te verwijzen naar het C.G.V.S. zodat hij kan overgaan tot bijkomende onderzoeksmaatregelen betreffende de punten aangehaald in dit beroep"*.

## 2.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster *"US Department of State, Country Reports on Human Rights Practices for 2017, Philippines, (fragmenten)", "United Nations, Human Right Council, 1-12 may 2017, Compilation on the Philippines, Report of the Office of the United Nations High Commissioner for Human Rights, 27 februari 2017", "Paspoort van verzoekende partij", "Diploma van verzoekende partij", "Huwelijksakte (niet authentiek) van verzoekende partij", "Geboorteakte van de zoon van verzoekende partij", "Geboorteakte van de dochter van verzoekende partij", "Foto van verzoekster met haar partner, de moeder van haar partner en hun twee kinderen", "Foto van verzoekster op haar werk in Abu Dhabi", "Vliegtuigtickets van Manilla naar Abu Dhabi", "Verblijfsvergunning van verzoekster in Abu Dhabi" en "Vliegtuigtickets van Abu Dhabi naar Roma en Dusseldorf"*.

## 2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

## 2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Verzoekster verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal dat zij niet kan terugkeren naar de Filipijnen uit vrees voor haar ex-partner R.O. en uit vrees voor problemen omwille van haar buitenhuwelijks kind met een Iraakse man.

2.4.2. De commissaris-generaal hechtte in de bestreden beslissing geen geloof aan verzoeksters asielaanvraag, gezien het gebrek aan bewijsstukken, haar leugenachtige verklaringen over haar verblijfplaatsen en haar visumaanvraag in Abu Dhabi, haar laattijdig verzoek om internationale bescherming, haar vage verklaringen over de problemen met haar ex-partner en gezien zij niet aannemelijk maakt dat zij in de Filipijnen problemen zou kennen omwille van haar buitenhuwelijks kind

noch dat zij zich niet elders zou kunnen vestigen om aan dergelijke (hypothetische) problemen te ontkomen.

2.4.3. In haar verzoekschrift geeft verzoekster toe dat zij niet de waarheid heeft verteld over haar levensloop en verblijfplaatsen. Zij verklaart dat zij geboren is in 1978 in de Filipijnen, dat zij in 2000 in Koeweit ging werken, waar zij mishandeld werd door haar werkgevers, dat zij in 2002 terugkeerde naar de Filipijnen, dat zij in 2003 in Dubai ging werken en wonen, waar zij haar partner ontmoette en zij beviel van haar zoon, dat zij in 2007 naar de Filipijnen terugkeerde en ging wonen bij de familie van haar partner, waar zij het slachtoffer werd van huiselijk geweld, en zij als vastgoedmakelaar en in een bank werkte, dat haar partner in 2009 ook terugkeerde naar de Filipijnen en het huiselijk geweld erger werd, dat zij in 2013 in Singapore ging werken in een restaurant en bij een privépersoon maar na 6 maanden omwille van gezondheidsredenen moest terugkeren naar de Filipijnen, dat zij vervolgens haar partner probeerde te verlaten en onderdook bij een vriend, dat zij in 2014 werk vond in Abu Dhabi, waar zij ook slachtoffer werd van huiselijk geweld, dat deze werkgevers in 2015 naar België kwamen, dat ze verzoekster later lieten overkomen en dat ze haar in oktober 2015 hier achterlieten, waarna zij een verzoek om internationale bescherming indiende op 7 november 2015.

2.4.4. De Raad benadrukt dat een verzoekster om internationale bescherming de verplichting heeft om haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over haar verzoek om internationale bescherming. Het komt aan verzoekster toe om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielinstanties zodat deze kunnen beslissen over de nood aan internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoekster dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, levensloop en asielrelaas.

2.4.5. Verzoekster werd reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken meegedeeld: *“U moet steeds de waarheid vertellen. Valse of onjuiste verklaringen kunnen tot gevolg hebben dat uw asielaanvraag wordt verworpen. Geloof niet diegenen die u aanraden om feiten toe te voegen, uit te vinden of anders voor te stellen.”* (vragenlijst DVZ, voorafgaand advies). Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal werd verzoekster gevraagd hoe het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken verlopen was, maar zij liet na haar eerdere verklaringen aan te passen. Tevens werd benadrukt: *“Alles wat u hier vandaag vertelt wordt discreet en in alle vertrouwen behandeld. De informatie wordt niet gedeeld met uw land van herkomst. U kan dus vrijuit spreken. Het is wel belangrijk dat u de waarheid vertelt en dat u hier over uw persoonlijke problemen en persoonlijke situatie vertelt.”* (notities persoonlijk onderhoud (hierna: notities), p. 2). Op het einde van het persoonlijk onderhoud werd verzoekster nog gevraagd of zij iets wilde toevoegen aan haar verklaringen en of zij vragen had, maar zij gaf het bedrieglijk karakter van haar relaas niet toe. Verzoekster kreeg aldus gedurende de asielprocedure meermaals de kans toch nog de waarheid te vertellen, maar zij bleef vasthouden aan haar onjuiste verklaringen.

2.4.6. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoekster schrik had haar ware feitenrelaas te vertellen *“omdat zij dacht dat er een risico zou bestaan dat zij naar Abu Dhabi teruggestuurd zou kunnen zijn”*, merkt de Raad op dat het verzoek om internationale bescherming op zich al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen is in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoekster bieden. De behandeling van een verzoek om internationale bescherming geschiedt in vertrouwen en “vrees” kan geen reden zijn om in het onthaalland meerdere keren voor de verschillende instanties onjuiste informatie omtrent haar afkomst of asielrelaas te debiteren. Tevens legt verzoekster niet uit waarom een terugkeer naar Abu Dhabi een punt kan zijn nu ze de Filipijnse nationaliteit heeft. Verzoekster verduidelijkt overigens niet waarom zij in haar verzoekschrift plots wél haar eigenlijk feitenrelaas durft vertellen.

2.4.7. Hoe dan ook het (ex-)partnergeweld in de Filipijnen blijft ook in de gewijzigde versie, de kern van verzoeksters asielrelaas.

Dat zij tijdens haar interview en persoonlijk onderhoud terughoudend was *“om over de omvang van haar problemen met haar partner in de Filipijnen te vertellen omwille van verlegenheid en schaamte”*, zoals wordt aangevoerd in het verzoekschrift, kan evenmin overtuigen. Verzoekster vertelde immers zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal over het huiselijk geweld. Zo gaf zij op de Dienst Vreemdelingenzaken aan: *“Ik werd door mijn man meerdere keren geslagen. Dit begon in 2009. Hij deed dit wanneer hij onder invloed was van alcohol en drugs. [...] Ook wanneer mijn familie langskwam, hield hij zich niet in en sloeg hij mij voor de ogen van mijn familie.”* (vragenlijst DVZ, vraag 3.5).

Ook op het Commissariaat-generaal sprak zij spontaan en ondubbelzinnig over het geweld dat haar ex-partner op haar zou hebben gepleegd: *“voordien wilde ik reizen voor werk buitenland maar toen man alcohol en zo begon te drinken wilde ik gaan hij liet me niet gaan voordien als we een kind hadden in 2006 ik had plan naar buitenland te gaan om te werken maar ik annuleerde [...] de echte huwelijk was een jaar nadien toen hij me sloeg in 2009 mijn moeder annuleerde alles toen moeder het zag ze kwam spreken over officieel huwelijk [...] als we probleem hadden we maakten ruzie hij riep en sloeg en hij zei stop ik laat het niet meer toe watt dit paspoort staat op mijn naam [...] mijn moeder stopte huwelijk want man martelde me telkens een dag mijn moeder in december op 25ste kwam ze me bezoeken om te spreken over officieel huwelijk maar ze zag verandering met mijn man hij was niet goed hij mishandelde me slecht hij was erg lief maar 3 jaar was hij veranderd door drugs en alcohol slechte vrienden zeiden dit en dat te doen en hij is veranderd [...] sinds mijn man begon te martelen [...] hij begon ermee in januari nieuwjaar 2009 begon hij me te slaan hij had een mes ook en hij kraste [...] het gaat allemaal om mijn man hij deed ook andere zaken hij met me gebruiken door zijn vriend C. [...] ik herinner me alleen C., die kwam naar zijn huis hij kwam bij verjaardag van mijn man 16/09/2010 hij kwam de eerste keer er was een tafel met allemaal whisky, drugs en marihuana en nadien als ze dronken worden ik hoorde mijn man zeggen hij begon me te verkopen hij nam geld telkens was het slecht hij bracht me naar de kamer van zijn moeder [...] hij liet me niet naar buiten te gaan toen zijn vrienden kwamen zei ga naar je kamer [...] 2009 toen hij begon me te slaan hij duwde me van trap tot ik viel ik was in een gevaarlijke situatie hij zei me ik stop niet tot ik je dood, hij zei steeds ik ga je doden ik wist dat het niet alleen woorden waren hij terroriseerde me al voordien”* (notities, p. 5-6, 14-16). De Raad ziet dan ook niet in hoe “verlegenheid en schaamte” haar zou hebben weerhouden om, reeds vanaf het begin van de asielprocedure, de ware context van de geweldplegingen te schetsen. Evenmin kan worden ingezien waarom verzoekster heeft nagelaten te vertellen over haar pogingen *“om zelf een oplossing te vinden voor de problemen met haar partner en de familie van haar partner, door onder andere zich in het buitenland proberen te vestigen”*, zoals wordt aangebracht in het verzoekschrift.

2.4.8. Verzoekster heeft aldus om andere redenen getracht de Belgische autoriteiten te misleiden. Pas na confrontatie met een negatieve beslissing en de vaststelling dat zij geen enkel objectief element naar voor bracht, gaf verzoekster toe niet de waarheid te hebben verteld. In haar verzoekschrift legt zij afwijkende verklaringen af aangaande haar levensloop, verblijfplaatsen en vervolgingsvrees.

2.4.9. De versie van haar asielrelaas, zoals uiteengezet op pagina 1-2 van het verzoekschrift, kan geen vrees voor vervolging in hoofde van verzoekster aannemelijk maken. Zo beschrijft verzoekster in *“haar nieuwe verklaringen”* weliswaar haar beweerde levensloop, verblijfplaatsen en problemen met haar ex-partner en met haar werkgevers in Koeweit en Abu Dhabi, maar zij duidt niet aan welke toekomstige problemen zij vreest te moeten ondergaan bij een terugkeer naar de Filipijnen.

2.4.10. Waar zij in haar verzoekschrift zou bevestigen bij een terugkeer naar de Filipijnen verdere geweldplegingen door haar ex-partner en/of diens familie te vrezen, zoals bij het CGVS gesteld, merkt de Raad op dat dergelijke gemeenrechtelijke problemen niet vallen onder de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), zijnde haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of haar politieke overtuiging.

2.4.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

## 2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. De Raad neemt niet aan dat verzoekster een weerloos slachtoffer is van het geweld van een ex-partner.

2.5.2. Vooreerst blijkt uit verzoeksters verklaringen dat zij een opgeleide en zelfstandige vrouw is, die reeds in Koeweit, Dubai, Singapore en Abu Dhabi woonde en werkte. Uit verzoeksters veelvuldige reizen en buitenlandse werkposten kan geenszins het profiel van een onderdrukte en mishandelde vrouw blijken. Ook dient te worden vastgesteld dat verzoekster die vier kinderen heeft zelf een keuze maakte om niet te huwen met haar (ex-)partner en vader van drie van haar kinderen.



2.5.3. Verzoeksters bewering sinds 2007 in de Filipijnen mishandeld te worden door haar ex-partner en zijn familie in 2009, alsook door haar ex-partner jarenlang gedwongen werd tot prostitutie, is niet verenigbaar met haar persoonlijke ontplooiing in deze periode en opeenvolgende carrièrekeuzes. Immers verzoekster heeft toen wel gewerkt als vastgoedmakelaar en bij een bank, zij heeft haar visa-werkvergunning gevraagd en gekregen in 2013 voor een baan in Singapore en kon daar alleen gaan wonen en werken, alvorens zij diende terug te keren omwille van haar gezondheid. Verzoeksters uitleg in het verzoekschrift dat zij de familie van haar ex-partner niet wilde verlaten *“omwille van de aanwezigheid van de kinderen en dit risico tot escalatie”* is niet verzoenbaar met haar verblijf van 6 maanden in Singapore, haar onderduiken bij een vriend in de Filipijnen en haar daaropvolgend werkverblijf in Abu Dhabi, nu daaruit slechts kan afgeleid worden dat ze zelf de beslissing nam haar kinderen achter te laten bij de familie van haar ex-partner. Verzoekster licht niet toe waarom ze stelt dat ze om veiligheidsredenen niet kan terugkeren naar de Filipijnen wanneer ze meent dat haar kinderen wel veilig kan achterlaten bij haar ex-partner en diens familie. Verzoeksters verklaringen over het geweld van haar ex-partner en zijn verhandeling voor prostitutie van haarzelf, kunnen dan ook niet aangenomen worden te meer zijn agressie beweerdelijk voorkomt uit alcohol- en drugsverslaving en dus ook onvermijdelijk haar nog minderjarige kinderen zal treffen. Anders oordelen zou immers inhouden dat verzoekster haar kinderen verwaarloost en ernstig in gebreke blijft de nodige voorzorgen te nemen voor de veiligheid en gezondheid van haar kinderen - waaronder dochters - die volgens het door haar toegevoegde landenrapport (stuk 3) even kwetsbaar kunnen zijn als echtgenotes.

2.5.4. De Raad stelt nog vast dat de uiteenzetting van verzoeksters feitenrelaas in het verzoekschrift geen melding maakt van enige pogingen om nationale bescherming te zoeken voor de beweerde ondergane geweldplegingen. Zij spreekt enkel over haar pogingen *“om zelf een oplossing te vinden voor de problemen met haar partner en de familie van haar partner, door onder andere zich in het buitenland proberen te vestigen”* kan echter niet overtuigen nu dit de veiligheid van haar kinderen direct kon aantasten.

2.5.5. Hoe dan ook, zelfs indien geloof zou worden gehecht aan de beweerde problemen met haar ex-partner, *quod non in casu*, internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de verzoekster om internationale bescherming geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Uit verzoeksters verklaringen blijkt overigens nergens dat zij ook maar enige poging ondernam om bescherming bij de Filipijnse overheid te verkrijgen. Indien verzoekster werkelijk jarenlang onderdrukt en mishandeld werd door (de familie van) haar toenmalige partner en ook haar kinderen hieronder leden, kan nochtans wel degelijk verwacht worden dat zij eerst alle mogelijkheden tracht uit te putten om bescherming te verkrijgen in eigen land, alvorens het land zonder haar kinderen te verlaten. Verzoeksters gedrag, waar zij eerst onderdook bij een vriend en vervolgens ging werken in Abu Dhabi, zonder eerst minstens te proberen om de bescherming van de Filipijnse autoriteiten in te roepen, ondermijnt de geloofwaardigheid van haar beweerde problemen.

2.5.6. Wat betreft haar vrees voor problemen omwille van haar buitenhuwelijks kind met een Irakese man in België (dienaangaande legt zij op het Commissariaat-generaal een *“autorisation de visite exterieure”* en een gezinssamenstelling neer), merkt de Raad op dat verzoekster vier buitenechtelijke kinderen heeft en ze reeds lang haar Filipijnse (ex-)partner verliet. Bovendien blijkt uit haar verklaringen op het Commissariaat-generaal dat verzoeksters moeder kennelijk geen problemen had met verzoeksters situatie en kinderen en zelfs een huwelijk met de ex-partner afkeurde omdat hij gewelddadig was (notities, p. 5-7).

2.5.7. Ten slotte legt verzoekster in haar verzoekschrift uit waarom zij haar leven niet in een ander deel van de Filipijnen zou kunnen verder zetten, teneinde aan de beweerde - maar niet aangetoonde - problemen met haar ex-partner te ontkomen en/of om geen toekomstige problemen met hem of diens familie te kennen omwille van haar jongste kind dat hier in België buiten het huwelijk geboren werd.

2.5.8. Waar in het verzoekschrift verwezen wordt naar rapporten (*“US Department of State, Country Reports on Human Rights Practices for 2017, Philippines, (fragmenten)”* en *“United Nations, Human Rights Council, 1-12 may 2017, Compilation on the Philippines, Report of the Office of the United Nations High Commissioner for Human Rights, 27 februari 2017”*) en verzoekster besluit *“dat de positie van vrouwen in de Filipijnen van dien aard is dat zij vaak geen toegang krijgen tot bescherming wanneer zij slachtoffer zijn van huiselijk geweld”, “dat er in de praktijk talrijke hinderpalen bestaan voor vrouwen die slachtoffer zijn van huiselijk geweld”, “dat er belangrijke kanttekeningen geplaatst moeten worden wat het effectieve toegang van vrouwen slachtoffer van huiselijk geweld tot een rechtbank en effectieve rechtsmiddelen”, “dat het aantal vrouwen die geprostitueerd zijn heel hoog is en dat deze personen*

gecriminaliseerd worden” en “dat vrouwen die migreren een hoger risico op geweld, misbruik en discriminatie lopen”, merkt de Raad op dat verzoekster hiermee geenszins aantoonde dat de staat, noch partijen of internationale organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, bescherming kunnen of willen bieden tegen de beweemde vervolging of ernstige schade.

2.5.9. Het rapport “*United Nations, Human Right Council, 1-12 may 2017, Compilation on the Philippines, Report of the Office of the United Nations High Commissioner for Human Rights, 27 februari 2017*”) maakt melding van genderstereotypes, een gebrek aan ondersteuning en stigma als een negatieve invloed op de toegang tot de rechter (§ 15), van vrouwen die geprostitueerd worden (§ 45) en van geweld en discriminatie jegens vrouwen die behoren tot een minderheid (§ 70). Uit het rapport “*US Department of State, Country Reports on Human Rights Practices for 2017, Philippines, (fragmenten)*” blijkt dat huiselijk geweld nog veelvoorkomend is in de Filipijnen, maar ook dat de Philippine National Police helpdesks heeft om slachtoffers van dergelijk geweld bij te staan en hen aan te moedigen om klacht in te dienen, alsook “*a women and children’s unit*” met 1918 bureaus doorheen het land die gespecialiseerd zijn in “*abuse cases*”. Deze informatie meldt tevens dat de agenten “*gender sensitivity training*” krijgen om te leren omgaan met seksueel misbruik en huiselijk geweld en dat 4576 (voornamelijk vrouwelijke) agenten werken voor “*Women and Children Protection Desks*”. De Raad benadrukt dat de geboden bescherming daadwerkelijk maar niet absoluut moet zijn en aldus geen resultaatsverbintenis inhoudt of bescherming tegen elk feit begaan door derden hoeft te bieden. Verzoekster toont evenmin aan dat zelfs indien het beweemde huiselijk geweld waarachtig zou zijn - wat niet wordt aangetoond - zij hiertegen geen bescherming kan krijgen in haar land.

2.5.10. Verzoekster stelt dat ze “*haar nieuwe verklaringen met verschillende documenten [staaft]*” en voegt bij het verzoekschrift een fotokopie van 2 bladzijden van haar paspoort, de fotokopie van een diploma op haar naam (ook voorgelegd op het Commissariaat-generaal), de fotokopie van de (beweerdelijk vervalste) huwelijksakte en de fotokopieën van de geboorteaktes van haar kinderen, alsook de op het Commissariaat-generaal neergelegde fotokopie van haar geboorteakte, kunnen hoogstens haar identiteit, opleiding, relatie en kinderen aantonen.

2.5.11. Verzoekster stelt zelf dat haar huwelijksakte vals is. De bij het verzoekschrift gevoegde “*Geboorteakte van de dochter van verzoekende partij*” van januari 2010 vermeldt tweemaal dat verzoekster op het moment van de geboorte van haar dochter, op 25 december 2009, drie levende kinderen had (“*No. of children still living, including this birth: 3*” en *birth order “third”*), hoewel zij ook in haar nieuw asielrelaas enkel over twee kinderen spreekt terwijl het kind geboren in België, volgens deze geboorteakte, haar vierde kind zou zijn. Verzoekster legt onvolledige of onjuiste verklaringen of over haar levensloop en over haar partner/echtgenoot.

2.5.12. Voorts is de fotokopie van het paspoort met de hand “*ingevuld*” en bovendien vervallen op 20 januari 2005, hoewel verzoeksters volgens haar beweringen hierna nog in 2007 van Dubai naar de Filipijnen terugkeerde, in 2013 in Singapore ging werken, na 6 maanden terug naar de Filipijnen kwam, in 2014 ging werken in Abu Dhabi en in 2015 naar België kwam. De voorgelegde “*Geboorteakte van de zoon van verzoekende partij*” van 24 september 2015 vermeldt nochtans een paspoort dat werd afgegeven in Dubai op 13 april 2005 en dat geldig was tot 13 april 2010. De stellingen in het verzoekschrift dat zij “*een kopie van haar paspoort [bijbrengt]*” en dat “*haar origineel paspoort werd bijgehouden door haar werkgevers in Abu Dhabi*” gaan eraan voorbij dat het paspoort waarvan zij een (slechts gedeeltelijke) fotokopie neerlegt onmogelijk het gebruikte paspoort voor de reis naar Abu Dhabi kan zijn zodat ook niet kan worden ingezien waarom ze slechts twee bladzijden neerlegt. Verzoekster onderneemt geen ernstige poging om een verklaring te verschaffen voor het niet-neerleggen van haar andere (recentere) paspoort(en) terwijl zij wel (een fotokopie van) een 18-jaar oud paspoort kan voorleggen en er geen redenen zijn waarom ze geen paspoort kan voorleggen nu zij niet vervolgd wordt door haar overheid. De voorgelegde “*Vliegtuigtickets van Manilla naar Abu Dhabi*” op 17 oktober 2014 vermeldt een reis op naam van verzoekster van de Filipijnen naar Abu Dhabi via Bahrain. Verzoekster legt een “*Foto van verzoekster op haar werk in Abu Dhabi*” neer tezamen met een “*Verblijfsvergunning van verzoekster in Abu Dhabi*” dat een “*Resident Identity Card*” betreft op naam van verzoekster en op 24 november 2016 vervallen is. Er kan dan ook aangenomen worden dat verzoekster voorheen werkzaam was in Abu Dhabi doch niet dat ze vanuit Abu Dhabi naar Europa kwam met haar werkgever. Integendeel uit het visumdossier kan blijken dat verzoekster in Abu Dhabi haar visum voor Duitsland verkreeg om “*medische redenen*”. Verzoekster toont dan ook niet aan dat ze als bescherming tegen het huiselijk geweld Abu Dhabi verliet. De “*Vliegtuigtickets van Abu Dhabi naar Roma en Düsseldorf*” van 24 juli 2015 staan op naam van verzoekster en betreffen haar reis van de Abu Dhabi, via Italië naar Duitsland, wat geen punt is in het geding.

2.5.13. De bij het verzoekschrift gevoegde "*Foto van verzoekster met haar partner, de moeder van haar partner en hun twee kinderen*" toont twee vrouwen en twee kinderen aan.

2.5.14. Uit het administratief dossier en de voorgelegde stukken kan de waarachtigheid niet blijken van de door verzoekster beweerde problemen - de mishandelingen in Koeweit, het huiselijk geweld door haar ex-partner en diens familie in de Filipijnen en het huiselijk geweld bij haar werkgevers in Abu Dhabi. Laat staan dat deze stukken een toekomstig risico op ernstige schade bij een terugkeer naar de Filipijnen aannemelijk maken nu verzoekster geenszins dient terug te keren naar de Golfstaten. Uit de voorgelegde stukken en verklaringen van verzoekster kan enkel blijken dat verzoekster om andere (persoonlijke/medische) redenen naar Europa kwam.

2.5.15. De overige door verzoekster op het Commissariaat-generaal neergelegde stukken - een medisch attest van "*Lung Center of the Philippines*" van 21 oktober 2013, foto's van verzoekster in het ziekenhuis, Belgische medische stukken aangaande verzoeksters longproblemen en een attest van 14 maart 2018 van "*Exil*" - betreffen verzoeksters fysieke en mentale gezondheid. Verzoekster heeft steeds een druk professioneel leven gehad, zowel in de Filipijnen als in het buitenland. Uit haar verklaringen blijkt dat ze reeds in Singapore medische problemen had waardoor ze naar haar land terugkeerde. Het attest van 14 maart 2018 van "*Exil*", waarin depressiviteit, vermoeidheid en nervositeit wordt beschreven, maakt geen melding van psychologische problemen van die aard dat ze een negatieve invloed zouden hebben (gehad) op de behandeling van verzoeksters verzoek om internationale bescherming. Het attest wijst er niet op dat verzoeksters geestelijke toestand haar ervan zou weerhouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen.

2.5.16. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5.17. Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar de Filipijnen een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.6. Waar een schending van artikel 3 van het EVRM wordt aangevoerd, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en die van de Raad in de onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.7.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.7.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

**Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK